

Suure rõõmuga tõmbas Jaan Tiiu oma kaen-
lasse ja hüüdis: „Jah, Tiiu, siis oled ja minu.
Ükski ei pea mind sinust lahutama. Ma tahan
püüda sinu vastu nõnda olla, kuida auusa mehe
kohus on. Ma tahan katsuda nõnda elada, et sa
ei kahetse mind oma meheks vastu võtnud olemast.“

Sel filmapilgul astus ema tuppa. Jaan las-
kis ruttu Tiiu kaenlast lahti, aga ema oli juba kõik
ära näinud. Noored inimesed lõidwad mõlemad õige
punaseks, ja ema ütles naljakalt ähwardava hääle-
ga: „No noh, mis kometit siis Teie siin teete? Eks
sa näe kelmisid!“

Jaan astus see pääle ema ligi, võttis ta
käest kinni ja ütles: „Praegu on Tiiu minu soowi-
mise pääle minu pruudiks saanud. Armas ema,
kas sa oled sellega rahul?“

„Ema vastas nagu eenege: „Wõi nii kangel
asjad juba. Noh, mis siina wõib parata! Kui
noored inimesed ses asjas oma jooni hakkawad aja-
ma, ega siis wastapanemine enam aita. Eks ma
ole ise noor olnud ja tean küll, kuida lugu oli.
Kui keegi oleks tahtnud mind keelata oma Jüriiga
paari astumast, ei oleks ma ometi järele jätnud.
Ega teiegagi lugu teistiti wõi olla. Tehke ise, kuida
arwate õige olewat.“

„Waata Tiiu, kas mul ei ole kuldne ema!“
hüüdis Jaan ja võttis Tiiu ema silma all uueste
kaiisu. „Aga nüüd lähme ka aeda isa juure ja
kuulame, mis tema ütleb.“

Kõik kolm läksiwad nüüd aeda isa juure, kes
pingi pääl istus ja ühte juturaamatut luges. Ta

ani wäga imeks, kui nägi, et poeg ja noene ühes
Tiiuga nii pühalikul kombel tema ette astusiwad.
Jaan võttis Tiiu kae kõrwa ja ütles siis häälega,
mis südamest tuli:

„Kallis isa, sa oled mõndagi forda minuga
rääkinud, et ma omale abikaasa peaksin wõtma.
Juba õnnust saadik armastan ma Tiiud ja soowin
teda üksi omale saada. Täna olen seda Tiiule awal-
danud. Ta ütles: jah. Ka ema on sellega wäga
rahul. Kui ka sinul oma poolt midagi selle vastu
ei ole, siis on minu õhn kaks. Ütle nüüd kui armas-
taja isa oma mõtted wälja, ja tea, et mul üksi Tiiu
kõrwal wõimalik on õnnelik olla ilmas.“

Isa oli nagu jubm selle teaduse üle. Asi nähti
talle liig äkitselt tulnud olewat. Raske oli tal poja
soowimise vastu pauna, sest et ta küll teadis, kuida
süda niusuguse asja juures tunneb, aga raske oli
tal ka jah ütelda, sest see mõte oli temale wäga
armsaks läinud oma poega sõbra tütreaga paari pauna.
Ta nähti üsna kimbust olewat. Tiiu lõi kahwatuks,
sest et ta nägi isa kabe wabel olewat ja arwas, et sest
midagi hääd ei wõi tulla. Muimaks ütles isa häälega,
millest ei teadnud, kas ta hääd wõi paha tähendas:

„Kulla poeg, see asi on mulle natuke liig järsku
tulnud. Sa oleksid pidanud minuga selle üle ka
eäne natuke rääkima. Niusugused asjad nõuawad
ikka pikemat järelemõtlemist. Ma tahan selle üle
sinuga üksi mõne sõna kõnelda. Ema ja Tiiu wõi-
wad meid üksi jätta.“

Ema ja Tiiu läksiwad tuppa, kus Tiiu täis
hematust ja ärdust ütles: „Peremees ei näita sellega